

РЕШЕНИЕ

№ 10680

гр. София, 04.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИКТОРИЯ ЦВ. КАМЕНОВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20211110134814 по описа за 2021 година

/ЮЛ/ е предявила против Р. Ц. В. /предходна фамилия М./ иск с правно основание чл. чл. 55, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът излага, че с ответницата били обвързани от валидно служебно правоотношение, като същата със Заповед № 3165/05.08.2014г. на Директора на /ЮЛ/ била назначена на длъжност „главен експерт“ в Отдел /отдел/, Дирекция /Дирекция/, с ранг III младши. Със Заповед за изменение на служебното правоотношение № 204 от 02.01.2018г. на Директора на /ЮЛ/ ответницата била преназначена, считано от 02.01.2018г. на длъжност „старши експерт“ в /ЮЛ/, Отдел /отдел/, Дирекция /Дирекция/.

Със Заповед № 4180/13.06.2018г. на Директора на /ЮЛ/ на основание чл. 97, ал. 1 ЗДСл на Р. В. /с предходна фамилия М./ било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното правоотношение било прекратено на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл без предизвестие.

Ищецът твърди, че ответницата дължи връщане на сумата от 125 лева, представляваща половината от изплатената ѝ през месец февруари 2018г. обща сума от 250 лева - средства за представително работно облекло, доколкото не е отработила цялата 2018г., като на същата ѝ се полагала сума за представително облекло пропорционално на отработеното време.

Ответницата дължала и връщане на сумата от 112,80 лева - надвзета авансово заплата за месец април 2018г. под формата на аванс, изплатен с РКО № 271/11.04.2018г. в общ размер на 250 лева.

Ищецът моли ответницата да бъде осъдена да му заплати получените суми, с които

неоснователно се е обогатила, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба - 18.06.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Р. Ц. В. /с предходна фамилия М./, чрез назначения й особен представител адв. Г. Р. депозира отговор на исковата молба. Твърди добросъвестност на нейния доверител при получаване на двете претендирани суми. Прави възражение за изтекла давност. Моли искът да бъде отхвърлен.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД.

По иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че ответникът е получил процесните суми, а в тежест на ответника е да докаже пълно и главно фактите, от които е възникнало основанието да получи и задържи същите.

Във връзка с възражението за изтекла давност от страна на ответника, в тежест на ищеца е да докаже, че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността.

По делото не се спори, че между ищеца и ответницата е съществувало служебно правоотношение, възникнало въз основа на Заповед № 3165/05.08.2014г., издадена от Директора на /ЮЛ/, по силата на която Р. М. била назначена на длъжността „главен експерт” в /ЮЛ/ отдел /отдел/.

Това обстоятелство се установява и от представената от ищеца и неоспорена от ответницата Заповед № 3165/05.08.2014г., видно от която между страните било уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 1350 лева.

От представената от ищеца и неоспорена от ответника Заповед № 204 от 02.01.2018г. за изменение на служебно правоотношение, издадена от Директора на /ЮЛ/, се установява, че Р. В. /с предходна фамилия М./ била преназначена на длъжността „старши експерт” в /ЮЛ/, Отдел /отдел/, Дирекция /Дирекция/, считано от 02.01.2018г. с основна месечна заплата 1386 лева.

Видно от представената от ищеца и неоспорена от ответника Заповед № 3109/06.03.2018г. на Директора на /ЮЛ/, считано от 01.03.2018г. основната месечна заплата на ответницата била определена в размер на 1399 лева.

От представения по делото Болничен лист № E20180887985 /неоспорен от страните/ се установява, че в периода от 19.03.2018г. до 23.03.2018г. ответницата е ползвала отпуск по болест за гледане на дете до 18-годишна възраст.

Видно от издадената от главния секретар на /ЮЛ/ заповед № О-726 от 04.04.2018г., на Р. В. /с предходна фамилия М./ било разрешено ползването на платен годишен отпуск, считано от 03.04.2018г. до 13.04.2018г. /включително/ в рамките на 7 работни дни за 2018г.

От представения по делото РКО № 271 от 11.04.2018г., неоспорен от ответницата /л.

20 от делото/, се установява, че на посочената дата Р. Ц. В. /с предходна фамилия М./ е получила сумата от 250 лева – аванс след отпуск.

От представената по делото и неоспорена от ответницата Заповед № ЗАМ-252 от 08.02.2018г. на директора на /ЮЛ/ /неоспорена от ответницата/ се установява, че за каледнарната 2018г. е определена стойност на представително работно облекло в размер на 250 лева на служителите в /ЮЛ/, извън изрично изброени в заповедта, за които е определен по-голям размер /директора и заместник директорите на /ЮЛ/; за ръководни длъжности; за служители, назначени по реда на Постановление № 66 на МС от 1996г./.

По делото не се спори, а и от представената от ищеца Таблица за формирането на неплатено към 31.07.2018г. от Р. В. /с преходна фамилия М./ задължение към /ЮЛ/ /неоспорена от ответницата/ се установява, че на същата е изплатена сума в размер на 250 лева за представително облекло за 2018г. Този факт се установява и от представения от ищеца и неоспорен от ответницата фиш № 1 за месец февруари 2018г. на Р. Ц. В. /с предходна фамилия М./.

Най-сетне, ответницата не оспорва факта на прекратяване на служебното правоотношение въз основа на Заповед № 4180 от 13.06.2018г. на Директора на /ЮЛ/.

Този факт се установява и от представената от ищеца и неоспорена от ответника Заповед № 4180 от 13.06.2018г. Видо от последната, служебното правоотношение с ответницата е било прекратено поради наложено наказание „уволнение”, на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 ЗДСл, без предизвестие.

Самият факт на прекратяване на служебното правоотношение не се оспорва.

Възраженията, свързани с датата на влизане в сила на заповедта, направени от ответницата чрез назначения особен представител, е направено във връзка с размера на претендираната сума от 125 лева – представляваща част от платената сума за 2018г. за представително облекло.

Именно във връзка с това оспорване, от страна на ищеца са представени и доказателства относно връчването на заповедта за уволнение, а именно: нотариална покана от /ЮЛ/, ЦМУ до ответницата, с което до последната е изпратена заповедта за уволнение, разписка за получаване на нотариалната покана от бащата на ответницата Ц. В. В. на дата 04.07.2018г. При така отразената дата на връчване на нотариалната покана и липсата на доказателства за обжалване на заповедта за налагане на наказанието „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение, следва да бъде прието, че заповедта е влязла в сила на дата 19.07.2018г. /след изтичане на 14-дневния срок за обжалване/.

Възражението, свързано с влизане в сила на заповедта за налагане на наказание „уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение се явява и ирелевантно. Това е така, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 124 ЗДСл - споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като обжалването на актовете не

спира тяхното изпълнение.

В този смисъл и доколкото заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и за прекратяване на служебното правоотношение е била издадена на 13.06.2018г., то тази дата се явява и релевантна при изчисление на сумата, която следва да бъде върната, като платена на отпаднало основание от страна на ответницата.

При така изложеното, съдът счита, че искът по чл. 55, ал. 1 ЗЗД за сумата от 125 лева следва да бъде уважен, доколкото по делото безспорно се установява, че през месец февруари 2018г. ответницата е получила сумата от 250 лева за представително облекло като служител на /ЮЛ/. Установява се също така, че със заповед № 4180 от 13.06.2018г. служебното правоотношение е било прекратено, с което е отпаднало основанието, на което е била заплатена половината от сумата, дължима за представително облекло, т.е. отпаднало е основанието на което е била платена сумата от 125 лева за представително облекло, отговаряща на времето, непрослужено през 2018г. от ответницата при ищеца /половин година/.

Неоснователен е релевиращият от ответницата довод, че не следва да възстановява претендираната сума, на основание чл. 271 КТ, тъй като е получила същата добросъвестно. В нормата на чл. 271, ал.1 КТ е регламентирано, че работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. С оглед на това, основанието за плащане следва да е липсвало към момента на получаване на сумата, а работникът или служителят да не е знаел за него. Последващото отпадане на основанието няма отношение към добросъвестността по чл. 271, ал.1 КТ, защото не може да се отнесе към момента на получаване на сумата (в този смисъл са: Решение № 770/08.12.2010 г. по гр. д. № 312/2010 г. на ВКС, ГК, III ГО; Решение № 27/13.02.2012 г. по гр. д. № 368/2011 г. на ВКС, ГК, IV ГО; Решение № 241/01.12.2016 г. по гр. д. № 1602/2016 г. на ВКС, ГК, IV ГО и др.). В разглеждания случай към момента на извършване на плащането – през месец февруари 2018г., е съществувало валидно правно основание за заплащане на сумата за представително облекло, доколкото към този момент страните са били обвързани от служебно правоотношение. Ето защо, нормата, на която се позовава ответницата не намира приложение в разглеждания случай. С прекратяване на служебното правоотношение отпада основанието за плащане на сумата за облекло, пропорционално на неотработеното време, поради което същата подлежи на връщане.

По изложените съображения и доколкото непогасеният остатък от задължението на ответницата е в размер на 125 лева, то искът за заплащане на посочената сума следва да бъде уважен.

Що се отнася до иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 112,80 лева - надвзета авансово заплата за месец април 2018г. под формата на аванс, изплатен с РКО № 271/11.04.2018г. в общ размер на 250 лева, съдът счита и този иск за основателен, доколкото при така събраните доказателства се установява, че авансът от 112,80 лева се явява платен, респективно получен, без основание.

Доводите на съда в тази насока са следните:

По делото не се спори, а и от представения по делото РКО от 11.04.2018г. се установява, че на посочената дата ответницата е получила аванс от 250 лева за месец април 2018г. Установява се също така, че същата не се е явила на работа в периода след 16.04.2018г. до 18.04.2018г., което поведение е продължило включително до прекратяване на служебното ѝ правоотношение, като междувременно, видно от съдържанието на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание уволнение и прекратяване на трудовото правоотношение е иницирано дисциплинарно производство, приключило с налагането на съответното наказание „уволнение“, довело до прекратяване на трудовото правоотношение.

Видно от представения от ищеца и неоспорен от ответника фиш за месец април 2018г. – ответницата, след начисляване на дължими суми и съответно удържки, е следвало да получи заплата в размер на 77,20 лева. При това положение, ответницата е имала надвзета сума в размер на 172,80 лева, от които следва да се приспадне сумата от 60 лева, формирана по следния начин – намислена сума в размер на 66,62 лева – дължимо обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 1 работен ден, от които удържки 6,66 лева – данък общ доход. При това положение ответницата би следвало да възстанови остатъка от 112,80 лева - надвзета авансово заплата за месец април 2018г. под формата на аванс, изплатен с РКО № 271/11.04.2018г. в общ размер на 250 лева. Сумата от 112,80 лева се явява получена без основание, с която сума ответницата се е обогатила за сметка на ищеца.

И по отношение на тази сума възражението за добросъвестност по смисъла на чл. 271 КТ се явява неоснователно. Това е така, доколкото, въпреки, че към момента на получаване на аванса от 250 лева – служебното правоотношение с ответницата да е било налице, то същата е била недобросъвестна. Тази недобросъвестност съдът извлече на база последващото нейно поведение – неявяване на работа без посочване на основание за това, което да го оправдава. Това неявяване е било непосредствено след взимането на аванса. Именно това недобросъвестно поведение на ответницата е довело и до налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение.

С оглед на това, претенцията за заплащане на сумата от 112,80 лева – получена без основание, също следва да бъде уважена в пълен размер, доколкото ответницата и с нея се е обогатила без основание.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищеца. Последният доказва следните сторени разноски: 50 лева – ДТ; 200 лева – депозит за особен представител.

С оглед факта, че ищецът е представляван в производството от юриконсулт, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК му се следва и юриконсултско възнаграждение в минимален размер / с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото/, т. е. сума от 100 лева.

С оглед на това, ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца разноски в общ размер на 350 лева.

Така мотивиран съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. Ц. В. с ЕГН ***** с адрес: /адрес/ да заплати на /ЮЛ/ към /ЮЛ/, със седалище и адрес на управление: /адрес/, на основание **чл. 55, ал. 1 ЗЗД** следните суми: сумата от **125 лева** /сто двадесет и пет лева/, представляваща половината от изплатената ѝ през месец февруари 2018г. обща сума от 250 лева - средства за представително работно облекло, която сума е получена на отпаднало основание, и с която сума Р. Ц. В. се е обогатила неоснователно за сметка на обедняването на /ЮЛ/ към /ЮЛ/, както и сумата от **112,80 лева** /сто и дванадесет лева и 0,80ст/ - надвзета авансово заплата за месец април 2018г. под формата на аванс, изплатен с РКО № 271/11.04.2018г. в общ размер на 250 лева, получена без основание, с която сума Р. Ц. В. се е обогатила неоснователно за сметка на обедняването на /ЮЛ/ към /ЮЛ/.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Р. Ц. В. с ЕГН ***** с адрес: /адрес/ да заплати на /ЮЛ/ към /ЮЛ/, със седалище и адрес на управление: /адрес/ сумата от **350 лева** /триста и петдесет лева/ – разноски, сторени в производството пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____